

Josep Baschi Mercader 2005

DRECCERA

CEC
VIII

BUTLLETÍ DE
LA COLLA
EXCURSIONISTA CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

NADAL 1990

NÚM. 28

ÍNDEX

	Plana
La columna d'en Joan	2
Índex	2
Editorial	3
Campament Social.- J. Carles Codolà.	4
XXV Festa Literària, fi d'etapa?- X. Albertí	8
Premis "La Colla" 1991	10
Activitats	12
Campaments d'estiu	13
Entorn de l'Exposició de Bolets	16
Escalada. Serra Montsec	19
XIII Travessada de les Gavarres 1990	20
"El vent dels 4.000".- Carles Busquets	23
Bloc de notes	27

Portada: Dibuix d'en Mundet

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca
Carrer de la Bisbal, 10
Apartat de Correus 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

NADAL 1990 — NÚM. 28

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A.
Dipòsit Legal GE - 957 /83

Col·lecció de Premis Literaris de "La Colla"

UN REGAL PER NADAL I REIS

A totes les llibreries.

LA CORDA

Tots els centres excursionistes en guarden una al seu local. És una relíquia dels temps més heroics i esforçats de l'excursionisme, quan la corda més que usada era purament traginada pel si de cas, als cingles de l'Alta Garrotxa o a les travesades nivies d'aquells mítics i tan llunyans cims de Setcases amunt. Portar la corda era, llavors, símptoma inequívoc de graduació en l'alta muntanya; allò de sortir amb aquella corda polivalent atorgava al projecte il·lusionat un caràcter seriós i forçosament reservat a una elite pseudo-experta, (per bé que la majoria de vegades es tornava sense haver-la usat). I sempre s'al·ludia a la seguretat com a excusa justificativa de la seva presència a la motxilla. Ella, els grampons i el piolet satisfien part d'aquelles vanitats juvenils, que com els cabells llargs o l'inconformisme vital diferenciaven i distingien tota una generació. Sí, lluir una corda nova i virginal a sota de la volta de la motxilla ens inflava pels carrers de Granollers o a l'estació de Núria.

I quan es descobria amb els anys que la seva vida havia estat prou llarga, arribava el punt aquell en què s'arraconen objectes i persones. Aleshores la corda començava a fer tots aquells serveis per als quals no s'havia pas adquirit: un pont de mico als campaments infantils, un joc de força a la festa de fi de curs o la barana protectora de l'exposició de la Festa Major. Ella s'havia tornat rígida, difícil de remenar, i ja no transmetia sensacions entre la parella extasiada que cada cap de setmana s'entregava voluptuosa als plaers adrenalinics. Llavors la seva beina ja havia perdut aquella finura avellutada que tants dits havia pessigollejat abans dels preludis d'un acalorament esbufegat.

I de segur que la seva ànima és igual de forta que el primer dia. Però l'ànima no es veu, i en canvi la seva beina delata totes les trobades furtives amb joves inexperts, aquells fregats pels cantells, aquells cops violents d'un despreniment sobtat o aquella fiblada d'un grampó impacient. I és que l'escalada, com l'amor, havia de ser lliure.

La corda, trepitjada, sacsejada, estireganyada, desfibrada, estipendiada, florida, resseca, abandonada i mal plegada, resta ara enmig del reclosit esperant l'arribada del seu destí definitiu: petar-se remolcant en un matí glaçat d'hivern el cotxe amb la bateria malmesa.

JOAN PINSACH

REFLEXIONS

A l'Assemblea General anual de socis, sol assistir-hi poca gent. De tota manera, els temes que s'hi tracten acostumen a tenir ressò.

Enguany, vam assistir a un inusitat interès pels estatuts de l'Entitat quan aquella s'estava preparant. I un cop realitzada, encara en ressonen alguns temes.

La polèmica l'ha suscitat l'economia. No les xifres de "la Colla" en si, sinó les subvencions rebudes de l'Ajuntament.

No fa gaires anys, tenia certa lògica que les activitats culturals no fossin subvencionades per aquells governs. Des de l'adveniment de la democràcia ja no té sentit que això ocorri, però... malauradament continua essent així.

Cal pensar que Cassà és un poble ric en l'aspecte cultural. Que té unes entitats vigoroses i molt actives que organitzen un munt d'activitats.

Siguem realistes. Les entitats funcionen gràcies a un grup reduït de gent que els dona vida. Mantenir el vigor d'aquest grup i la seva il·lusió en aquesta tasca, donar suport a la seva feina és labor de la col·lectivitat o, en tot cas, dels seus representants.

D'altra banda, i crec que relacionat amb el mateix tema, també voldria fer una reflexió respecte al jovent.

No paren les al·lusions al seu desencís. Se senten sovint queixes referents a la seva manca de valors espirituals.

Fa pocs dies hem vist noves revoltes estudiantils. Referint-s'hi, el catedràtic Jiménez de Parga, a "La Vanguardia", feia una comparació amb la revolta estudiantil del maig del 68. Cada dia més intel·lectuals coincideixen a afirmar que l'esperit d'aquella revolta ha configurat la nostra existència. El món ha canviat des d'aleshores. Nous valors han vingut a marcar els signes del nostre temps (l'ecologia, la qualitat de vida, el respecte a la natura...)

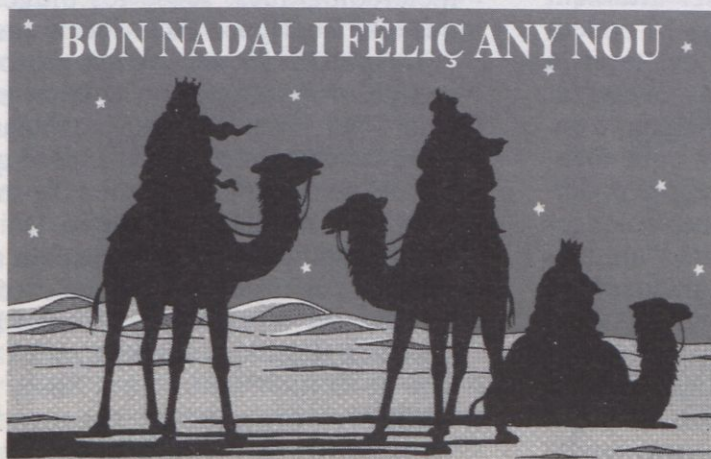
Els joves del novembre del 90 no demanen, com aquells, que s'aturi el món per baixar. Les seves pretensions són d'una posició, ben còmoda, en el sistema de societat existent.

Penso que hi hem de reflexionar tots, molt en especial les institucions, ja que un dia podríem trobar-nos que algú ens demanés què és el que fèiem quan ens tocava de fer-ho, per tal d'orientar i educar un jovent del qual l'únic que ens atrevíem a fer era criticar la seva manca de valors espirituals, però al qual potser no fórem capaços d'ajudar i conduir quan era precís.

La confecció d'una política coherent envers els temes culturals podria ser una pedra de toc que ajudés que Cassà fos un poble millor, que no ens queixéssim tant, i en canvi féssim una mica més.

En aquestes dates solen manifestar-se reflexions d'aquesta mena, però... Que passeu tots un BON NADAL!!!

QUIM BOSCH i CODOLÀ

CAMPAMENT SOCIAL

Ascensió a Coma Pedrosa.

Lloc: Coll d'Ordino, Andorra.

Dies: 14-18 d'agost de 1990.

Nombre i nom dels components: Vam ser 18: Joaquim Bosch, Teia Bou i Adrià Bosch; Josep Maria Bosch, Montserrat Dorca, Aniol Bosch i Bernat Bosch; Joan Carles Codolà, Dolors Duch i Joan Marc Codolà; Narcís Domingo, Susanna Bassols, Danna Domingo, Aram Domingo i Esaú Domingo; Joan Pinsach, Dolors Rubirola i Marc Pinsach.

Excursions i pics: Pic de Casamanya (2.780 metres, 12 components), Llacs de Tristaina (18 components), Pic de Comapedrosa (2.946 m, 3 components).

En començar a fer la crònica del campament social d'aquest estiu he de fer un primer aclariment. Aquest no va ser un campament habitual ni com els que s'havien fet en anys anteriors. Va ser una estada diferent, ja que dels divuit components del conjunt n'hi havia vuit de menys de deu anys, i d'aquests, quatre amb poc més d'un any. Així el campament es va convertir una mica en un entremig de campament excursionista i de muntanya i una estada al càmping d'un grup de famílies més o menys engrescades i amb voluntat de guarderia. Val a dir que el resultat final va ser altament satisfactori, o sia que l'any que ve ja hi podem tornar. Aquesta explicació anterior cal tenir-la present ja que va ser la que primer ens va marcar a l'hora de triar el lloc on fer el campament d'enguany. Necessitàvem un indret que tot i que mantingués el seu encant i el seu aïllament per poder-hi instal·lar amb comoditat i sense problemes les nostre tendes, al mateix temps gaudís d'algunes comoditats essencials pensant en la mainada que ens acompanyava. L'essencial era que s'hi pogués arribar en cotxe, per atendre qualsevol urgència que es pogués presentar, i que tingués l'aigua a l'abast. El lloc escollit, al coll d'Ordino, tot i que la pista que hi porta és força polsegosa, reunia

perfectament aquestes comoditats. Estàvem en un prat pla, enmig d'una zona boscosa, a cinc minuts de cotxe d'una font on anàvem a buscar l'aigua i a rentar els plats, amb espai suficient per posar-hi les tendes de dormir i la de menjador cuina, i tot i ser un lloc força conegut, al mateix temps estàvem aïllats de la gran onada humana que durant l'estiu envaeix Andorra. La vam ben encertar i sens dubte que aquest és un lloc per anotar cara al futur.

Vam sortir dimecres al matí. Tan espavilats com sempre vam dir que ens concentraríem al passeig, que podríem fer els carregaments de material necessari amb tranquil·litat i amb espai... sense pensar que era mercat. No passa res, amb menys d'una hora de retard vam començar la marxa, via Collada de Toses, cap Andorra. Després d'una aturada per esmorzar i quan ja els més petits començaven a estar farts de tant de cotxe, arribem al nostre destí. El Coll d'Ordino sembla un lloc agradable, fa de bon estar encara que les tempestes que es preveuen a l'altre costat de muntanya ens preocupen una mica. El temps però es porta bé i tret de la primera nit que va ser molt freda la resta de dies van ser de bones condicions meteorològiques, sense les pluges ni tempestes que els "Rodríguez Picó" locals ens asseguraven.

Després de fer una intensa prospecció pels boscos del voltant acabem trobant el lloc més escaient per posar els nostre campament i comencen a muntar les tendes, que és el que havíem trobat al començament. Mentre, la mainada va descobrint això de les tendes i les piquetes i els vents. Sembla impossible, però al final el campament queda instal·lat, amb un racó pel menjador, un altre per rentar-nos les mans i la cara i la macro tenda destinada a magatzem i cuina. I el foc que no falti! Ja tenim unes lloses triades que per fer la carn ens aniran perfectes... fins i tot tenim un camp de futbol. L'únic problema són els ca-

valls, que cada vespre es veu que estan acostumats a venir a pasturar on som nosaltres. Però això té ràpida solució. En Quim ens prepara la instal·lació d'uns fils que ens envolten el campament i dels qual pengem uns pots que sonen quan s'acosta el bestiar. No sabem si aguantarà però afortunadament les bestioles no van gosar acostar-s'hi potser per por a la paramenta.

L'endemà al matí ens dirigim cap al primer objectiu. El vespre anterior ja l'havíem contemplat des del campament, enmig dels núvols de boira. És el pic de Casamanya. En la nostra visió des del campament se'l veu lluny però sobre el mapa no sembla res de l'altre món. Som a poc més de 1.900 metres i haurem de pujar a 2.780; són 800 metres de desnivell, però els collets i pujadetes que s'intueixen abans d'arribar a dalt ens espanten una mica.

Sortim de bon matí, gairebé tots junts, els tres pares amb els més petits de la Colla a esquenes iniciem l'ascensió. Uns primers minuts per dins el bosc serveixen per començar a agafar alçada i per adonar-nos que els fills, sobretot si van a l'esquena poden ser molt pesats. L'ascensió no té cap perill de pèrdua; la via és recta i sense possibilitats d'error, encara que en algun moment ens hem esbiaixat massa buscant una carenada que més val abandonar. Quan arribem al primer llom ja hem fet el més difícil. Una aturada per reprendre forces i canviar bolquers i reprenem la caminada fins arribar al primer cim de Casamanya on en Joan Pinsach ens diu amb contundència que aquest encara no és el pic, que hem d'anar a l'altre, que es veu al fons. Ja no ve d'aquí, al cap de deu minuts fem el pic definitiu. Estem tots molt contents. Ha estat més fàcil del que ens pensàvem i l'experiència amb vailets ha valgut la pena. El paisatge des d'allà és impressionant i permet una àmplia visió de totes les valls d'Andorra. Fins i tot si ens hi fixem bé es veu el campament; bé, no exagerem, s'intueix el campament.

A la baixada canviem una mica de ruta i decidim anar més pel recte. No cal ni dir que els genolls i les cuixes són les que més es ressenteixen d'una davallada gairebé constant en la qual no hi ha moments de pla per descansar. Però hi ha pressa per arribar a baix i això ens dona ales. En aquest camí podem contemplar els estralls que fan els cotxes 4x4 que sense cap mena de contemplació s'enfilen prats amunt i deixen les seves roderes inútils marcades a la muntanya. I en arribar a la carretera un simpàtic senyor francès ens diu que si venim d'allà dalt. Li diem que sí i ell tot murri ens explica, tan fresc, que ens ha vist des de baix amb els seus prismàtics com pujàvem. Ens convida a fer el toc i quan arribem al campament ja tenim un bon dinar que ens espera —aquestes llonzes a la pedra...—, i en Siset i tota la família

que també ja s'han incorporat a l'expedició. Temps de fer berenar-sopar i de recuperar una mica d'energies jugant al futbol, després el tè al voltant del foc, quatre pets de monja i unes "tortades" amb xocolata i cap a dormir. La mainada, després d'una primera nit infernal, aquesta segona dormen com angelets. Es veu que també estan cansats, pobres. El repòs s'agraeix i a l'endemà tots ens despertem molt més frescos.

La segona jornada la dediquem a fer una sortida molt més relaxant i calmada. Es pot dir que és una sortideta de diumenge. Decidim anar a visitar els tres estanys de Tristaina. Una excursioneta de poc més de mitja hora de camí que a part, ens serveix per descobrir els centenars de milers de llagostes de rostolls que hi ha per la zona. El paratge és meravellós i, tot i que hi ha molta gent, sembla que encara preservi una mica de la seva bellesa original. Els estanys són tres i anem fins al de dalt de tot a fer la parada final per dinar i fer-nos la foto de grup, tots 18 plegats amb l'estany al fons.

Al cim de Casamanya. A 2.700 m.

Bon
Nadal!

Art Floral

C/. Barraquetes, 29 Telèfon 46.18.83
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

→ A la tarda ens dediquem a anar de compres, i que mira que anar a Andorra i no comprar res...!

El dissabte serà el dia fort de l'acampada, com a mínim pels tres que vam decidir intentar l'atac al sostre del Principat d'Andorra, el Comapedrosa. Per poc no arriba als tres mil metres però el fet d'haver d'iniciar l'ascensió des dels 1500 metres fa que la seva pujada tingui la categoria d'un autèntic tres mil. Dubtem, la nit abans, de si portem amb nosaltres els nens petits. Després de l'experiència amb el Casamanya decidim deixar-los a baix, així anirem més lleugers ja que l'ascensió es presenta feixuga.

Cal marxar aviat, a migdia farà molta calor i més val que ens agafi baixant, per això emprenem la marxa encara de fosc, amb el cotxe. Anem fins al poble d'Arinsal i allà al final aparquem, carreguem el menjar i comencem a pujar per un camí ample i fressat que també és el mateix que duu al Pla de l'Estany; en un moment determinat el camí es divideix i nosaltres seguim la ruta de l'esquerra, fins arribar a l'estany. Primera sorpresa, un nou refugi, immens, s'alça al costat del llac. Més aviat sembla un refugi de pescadors. En Quim assegura que l'última vegada que va passar per la zona no hi era i amb el dubte del que serà continuem l'ascensió per un aiguamoll on fem la primera aturada. Hem pujat els primers 500 metres i això bé mereix una queixalada. Com a postres, una mica de regalèssia de muntanya, que n'hi ha per donar i vendre aquí dalt.

Després el camí comença a ser una mica més difícil, l'ascensió es va fent més recta i el cim es comença a intuir, portem ja prop de dues hores de camí i arribem a la zona de l'estany negre.

No podem deixar passar una exclamació de meravella davant la bellesa del lloc. L'estany, allà suspès a més de 2.500 metres d'alçada, encloïtat entre les parets de muntanya sembla assenya-

Camp Social. Junts joves i grans.

lar-nos que ja estem arribant. La fita del pic la veiem allà al davant. Falta un últim esforç, els últims metres que es converteixen en els més macos. A cada pas que fem anem augmentant la nostra visió sobre el paratge que ens envolta; al principi dubtem del que veurem. La Pica d'Estats?, no sé.

Després apareix de sobte, majestuosa, imponent i darrera d'ella tota la resta de pics del Pirineu, fins la Maladeta, l'Aneto i el Perdut i tota la resta de colossos del Pirineu. Quan ja som a dalt —i que difícils se'ns fan els darrers turonents abans de fer el cim!— tenim temps de mirar-ho amb deteniment, d'anar assenyalant els pics i les valls. La vista és meravellosa, el dia ens hi ha acompanyat i valia realment la pena. A part de totes les valls d'Andorra la nostra vista des d'aquí dalt abarca bona part del Pirineu gironí i lleidatà fins arribar molt més enllà. Des d'allà dalt definim perfectament totes les valls d'Andorra, i sentim els espetecs que anuncien que han arribat els

Camp social a Andorra. Llac de Tristaine. Els petits també hi disfruten.

trabucaires que obren la festa major d'Arinsal. També des d'aquí podem veure el nostre campament, i el Casamanya que fa dos dies que ens havia semblat tan imponent ara se'l veu petitó allà baix...

Però no ens podem entretenir gaire ja que a baix havíem quedat amb els altres que ens esperarien. Per fer el descens decidim seguir una ruta diferent, que ens permeti passar pel Pla de l'Estany i el refugi.

La ruta ens fa passar primer per l'esclotxa i després d'una forta tartera que ens destrossa els peus arribem a la vall.

D'allà fins l'estany i el refugi és un passeig que no ens priva d'anar-nos girant de tant en tant per observar amb quina rapidesa el pic es va allunyant. Coincidim amb la resta de membres de la Colla quan som al costat de l'estany i tots plegats ens lamentem de l'estat en què es troba el refugi. Brut, mal cuidat, amb finestres arrencades i pintades per tot arreu.

Ens preguntem qui pot haver tingut interès a convertir aquest refugi en un abòcador d'escombraries i ens lamentem de l'incivisme absurd que et trobes en els llocs més inversemblants. Després

emprenem la baixada final fins arribar al riu on ens refem amb una bona banyada que ens fa treure tota la pols i suor acumulada en el descens.

Ja de nou al campament, es fa reunió per discutir l'hora de marxar. Les cues que hem vist quan hem entrat a Andorra ens fan témer que l'endemà, diumenge, ens trobarem amb alguna cosa semblant i decidim accelerar els tràmits i marxem avui mateix. Desmuntem tot el campament amb les mateixes dificultats que al començament però amb el problema afegit que ara els nens es volien quedar dins les tendes, i carreguem tots els cotxes que, com sempre, van més plens a la tornada que a l'anada. També canviem de ruta i anem en direcció a Canillo per una ruta infernal que sembla que estrenem nosaltres. Ja a la carretera cadascú tria el camí que li sembla més ràpid i entre les dotze de la nit i les dues de la matinada més o menys tothom torna a ser a Cassà. Un altre campament acabat, el del desè aniversari que ha estat també el del futur, un futur que sembla assegurat amb la gresca i entusiasme de la mainada que ens hi ha acompanyat.

JOAN CARLES CODOLÀ

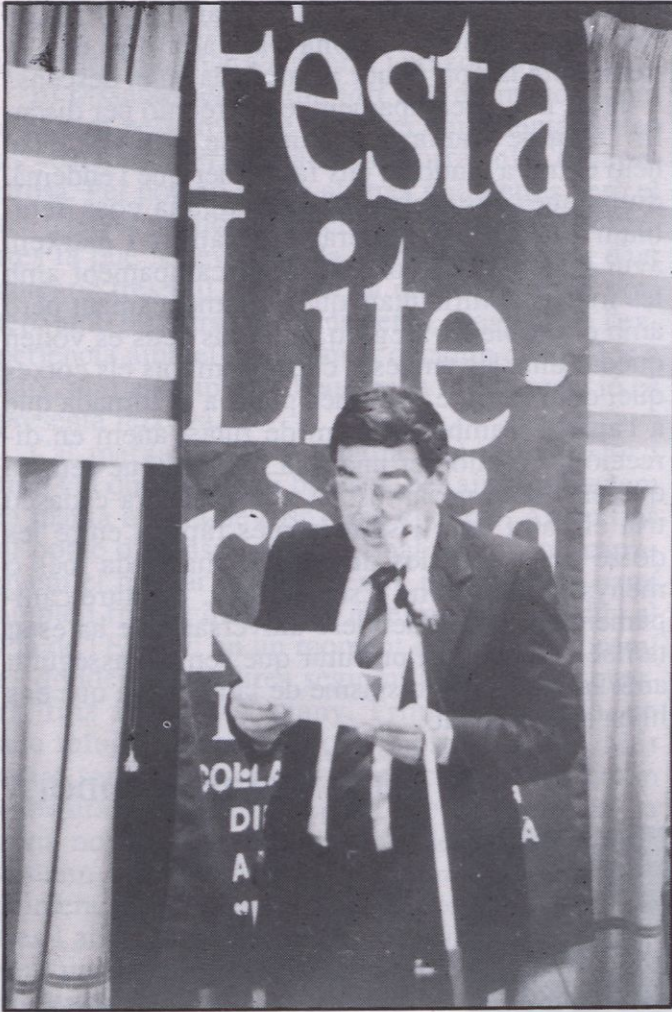
*Plegar la tenda.
Un problema per a la joventut.*

DUCFORM, S.A.

FORMULARIS EN PAPER CONTINU PER A ORDINADORS

Carrer Ponent, 10 - Telèfons 46 05 28 - 46 01 67

CASSÀ DE LA SELVA

XXV FESTA LITERÀRIA, fi d'etapa?

Amb el regust aspre de la frustrada jornada sobre els Premis Literaris a nivell nacional, que s'havia previst pel mes d'octubre d'enguany, ens atansem a la fita de la vint-i-cinquena Festa.

La comissió responsable dels Premis hem entrat en un tràfec de preparatius, més acusat que en

altres ocasions, ja que el valor commeratiu de l'any mereix un lluïment que implica complexitat d'organització.

Però no és això encara el que ens treu més la són; sinó el pensar com ha de ser la propera Festa. Tots plegats creiem que convé una renovació que doni un caràcter més definit al premi, en un nou context de proliferació d'esdeveniments literaris. La XXVena Festa és l'ocasió idònia per assenyalar un trencament. Però de quina profunditat i en quina direcció?

No podem considerar el Premi frustrat, en tant que es rep un nombre considerable d'originals, i el nivell de qualitat segueix éssent remarcable. Podem pensar doncs que, tal com apuntava l'amic Carles al pròleg de la darrera publicació "Si així ha estat (el que el premi servís d'estímul primer a un nou escriptor) —encara que només sigui en un sol dels casos— podem donar per ben emprat tot l'esforç posat en l'organització dels vint-i-quatre concursos literaris...". Però sense que això deixi de ser cert, no ho és menys que cal un renovellament que doni plenitud a tot el que la Festa Literària representa. Aquest canvi pot anar d'una simple potenciació del que tenim a una transformació absoluta. I en aquesta línia, una possibilitat plausible per nosaltres seria el donar un caràcter excursionista al nou certàmen literari. Aquesta orientació connectaria amb l'activitat essencial de l'entitat i ens diferenciaria completament, cobrint un espai de promoció creativa que avui ningú vetlla de forma especial.

Pel que fa a l'organització de la Festa immediata, volem que celebri no sols les vint-i-cinc edicions del Premi *La Colla* i els sopars literaris, sinó que serveixi també per recordar la història global dels altres premis que s'han convocat al llarg d'aquests anys, i l'evolució de la pròpia enti-

Les millors novel·les:

PREMIS LITERARIS "LA COLLA"

a 300 PTA

A totes les llibreries de Cassà

tat, donat que, malgrat comptar amb una trajectòria molt més llarga, és difícil datar-ne el naixement precís. Amb aquesta finalitat s'ha previst publicar un número monogràfic del *Drecera*, i reunir el dia de l'acte el major nombre possible de persones que en algun moment hi han estat vinculades.

Paral·lelament, per donar popularitat a l'esdeveniment, i en la línia de les recordades *Setmanes Culturals*, ens agradaria oferir un espectacle d'excepció a tots els cassanencs, i principalment als socis.

Les tres "ces" de la nostra Festa (Cultura, Cassà, Catalunya), les volem veure més que mai embellides amb la rúbrica de l'esplendidesa.

XAVIER ALBERTÍ

El cantant Ramon Munts actuà a la Festa Literària.

A TOTS ELS NOSTRES AMICS:

Craig Shergold és un nen de set anys que té un tumor cerebral, li queda molt poc de vida; li agradaria estar en el "Guinness Books of Records" com la persona que ha rebut el major nombre de targetes de "que et milloris" (*Get Well Cards*).

Ens complau poder-lo ajudar, i voldríem que vosaltres també hi col·laboréssiu.
Si us plau envieu la tarja a:

CRAIG SHELGold
36 Shelby Road
Carshalton
Surrey NB8
INGLATERRA

Esperem que contribuïeu a donar aquesta satisfacció a aquest infant.

Armeria CASSÀ

ARMERIA - ESPORTS

Carrer Mel, 11 - Apart. Correus núm. 29
Tel. 46 11 43 - Tel. part. 46 02 58

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

COLLA
EXCURSIONISTA
CASSANENCA

XXV PREMI DE NARRACIÓ "LA COLLA"

■ BASES DE PARTICIPACIÓ

- Les obres que aspirin al premi hauran d'ésser una narració (o conjunt de narracions) inèdites i escrites en català.
- L'extensió serà mínima de 25 folis i màxima de 100.
- S'han de presentar mecanografiades a doble espai i per triplicat, signades amb el nom (o pseudònim), i adreça de l'autor.
- La dotació del premi és de 125.000 pts. entenent-se que aquesta quantitat és a compte dels possibles drets d'autor un cop publicada l'obra.
- La Colla publicarà l'obra guardonada en un termini de dos anys.
- No podran participar treballs guardonats en altres certàmens.
- El jurat podrà declarar el premi desert o concedir accèssits en lloc d'atorgar-lo.
- Cal trametre els originals a: "Colla Excursionista Cassanenca", Concurs Literari. Apartat de Correus 74. 17244 Cassà de la Selva (Gironès), abans del 20 de febrer de 1991.

■ LLIURAMENT

Tindrà lloc en el transcurs de la Festa Literària organitzada per l'entitat, en el mes d'abril de 1991.

■ JURAT

Estarà format per: Assumpció Cantalozella, Joan Carreras, Josep M. Fonalleras, Lluís Muntada i Toni Rusalleda.

-
- Els guanyadors no perdran la propietat intel·lectual de les obres guardonades.
  - Sempre que es publiqui un treball premiat s'haurà de fer constar l'adjudicació del premi.

VINT-I-CINQUENA FESTA LITERÀRIA
1991

DRECERA

COLLA
EXCURSIONISTA
CASSANENCA

XIII PREMI "POMPEU PASCUAL I CARBÓ"

■ BASES DE PARTICIPACIÓ

- Les obres que aspirin al premi hauran de consistir en un treball d'investigació o assaig d'interpretació sobre un tema centrat en les comarques de: La Selva, Gironès, Alt i Baix Empordà, Garrotxa i Pla de l'Estany.
- S'hauran de presentar mecanografiades a doble espai i per triplicat, signades amb el nom i l'adreça de l'autor.
- L'import del premi és de 100.000 ptes., dotat per la Família Pascual.
- L'acceptació del premi comporta la cessió a la Colla Excursionista Cassanenca dels drets de publicació de l'obra. Si en el termini de dos anys l'obra no ha estat publicada o no es troba en curs d'impressió, l'autor podrà editar-la pel seu compte, però estarà obligat a comunicar-ho a la Colla amb antelació.
- No podran participar treballs guardonats en altres certàmens.
- El jurat podrà declarar el premi desert o concedir accèssits en lloc d'atorgar-lo.
- Cal trametre els originals a: "Colla Excursionista Cassanenca", Concurs Literari. Apartat 74, 17244 Cassà de la Selva (Gironès) abans del 20 de febrer de 1991.

■ LLIURAMENT

Tindrà lloc en el decurs de la Festa Literària organitzada per l'entitat en el mes d'abril de 1991.

■ JURAT

Estarà format per: Joan Cals, professor d'economia. Joan Miró, professor de química. Josep M. Nolla, professor d'història. Joan Nogué, professor de geografia humana. (Tots de l'Estudi General de Girona). I Josep M. Mallarach, geòleg director del parc natural de l'Alta Garrotxa.

-
- Els guanyadors no perdran la propietat intel·lectual de les obres guardonades.
  - Sempre que es publiqui un treball premiat s'haurà de fer constar l'adjudicació del premi.

COLLA
EXCURSIONISTA
CASSANENCA

IV PREMI JUVENIL DE NARRACIÓ CURTA "CERCAMÓN"

BASES DE PARTICIPACIÓ

- Es tracta d'un concurs per a autors d'edat compresa entre els 15 i els 18 anys, residents a les comarques gironines.
- Les obres que aspirin al premi consistiran en una narració (o conjunt de narracions) de tema lliure i extensió de 5 a 10 folis, inèdites i escrites en català.

- El premi, dotat econòmicament per l'Ajuntament de la Vila de Cassà de la Selva, és de 35.000 ptes.

- No podran participar treballs guardonats en altres concursos.

- L'obra guardonada serà publicada íntegrament a les planes d'El Punt.

- El lliurament del premi tindrà lloc el mes d'abril de 1991 en el decurs de la Festa Literària que organitzarà l'entitat.

- Cal trametre els originals per triplicat a: "Colla Excursionista Cassanenca", Concurs Literari. Apartat 74. 17244 Cassà de la Selva (Gironès), abans del dia 28 de febrer de 1991.

- El Jurat estarà format per: Teresa Coris, Dolors García i Miquel Pairoli.

- Els guardonats no perdran la propietat intel·lectual de les obres guardonades.

- Cada vegada que es publiqui una obra premiada caldrà esmentar l'atorgament del premi.

- Col·laboren: Ajuntament de Cassà de la Selva i El Punt.

SCAD&L AVENTURA

EL TEU REI MAG DELS ESPORTS
D'AVENTURA A GIRONA

Carrer Nord, 6 - Tel. 21 14 10 - 17001 GIRONA

Caixa de Girona

Oficina a CASSÀ DE LA SELVA: Carrer Major, 15 - Telèfon 46 10 49

ACTIVITATS REALITZADES DES DEL MES DE JULIOL FINS EL MES DE NOVEMBRE DEL 1990

CAMPAMENTS

Del 28 de juliol al 6 d'agost. CAMPAMENT JUVENIL a RIUDAURA. 35 nois i noies d'11 a 14 anys.

Del 6 al 12 d'agost. CAMPAMENT INFANTIL a RIUDAURA. 50 nens i nenes de 8 a 10 anys.

Del 15 al 19 d'agost. CAMPAMENT SOCIAL a ANDORRA. 18 components.

ASSEMBLEA DE "LA COLLA"

24 de setembre. 20 assistents.

CASAL D'ESTIU

Col·laboració de membres de "La Colla" en muntar un Taller i una volada d'estels pel Casal d'Estiu.

EXPOSICIÓ DE BOLETS

27 i 28 d'octubre. Concurs i exposició de bolets a l'antiga Estació del Carrilet. Molta participació i assistència de públic.

XIII TRAVESSADA A LES GAVARRRES

28 d'octubre. Sortida i arribada a la població de Calonge. 92 participants.

PROJECCIONS ÀUDIO-VISUALS

9 de novembre. Projecció de diapositives dels Campaments d'Estiu i del Campament Social de "La Colla".

23 de novembre. Projecció d'esquí de munta-

nya a l'Haute Maurienne (Alps Francesos) a càrrec de sis membres de "La Colla".

30 de novembre. Projecció de l'expedició al Mc Kinley (Alaska) a càrrec de membres del C. Excursionista d'Olot.

B. T. T.

18 de novembre. Inici de les sortides en bicicleta tot terreny: Cassà - Llagostera - Caldes - Sant Andreu - Campllong - Cassà. 21 components.

EXCURSIONS

11 de novembre. Excursió al BALANDRAU (2.579 m.). Ripollès. 3 components.

25 de novembre. Excursió a CABRERA. 14 components.

El Presi, fent "mountain bike"

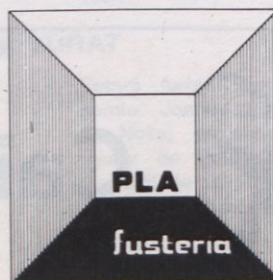
expert **PUIG-MIAS, S.A.**

VENDA D'ELECTRODOMÈSTICS
TV - VIDEO - HIFI
VIDEO CLUB

Botiga: Passeig de Vilaret, 21 - Tel. 46 05 07

Taller: Xavier Carbó, 35 - Tel. 46 07 11

CASSÀ DE LA SELVA

**Bones
Festes!**

Progrés, 5 - Tel. 46 09 14

17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

Campaments d'Estiu

CAMPAMENT A RIUDAURA

Han passat unes altres vacances d'estiu i amb elles, un altre any de campaments. Aquest any, com ja sabeu no ha estat una acampada qualsevol, sinó que "La Colla" ha celebrat els 10 anys de campaments infantils, la qual cosa vol dir que si els altres anys eren divertides aquest any encara ho han estat més, ja que s'hi han introduït noves activitats.

Ara, us faré cinc cèntims del que són els campaments de "La Colla". Quan vam arribar hi vam trobar ja un munt de monitors amb moltes ganes de divertir-se i fer-nos-ho passar molt bé. A més dels que ja ens eren coneguts n'hi havia d'altres amb una cara de "veterans" com si ho haguessin fet tota la vida.

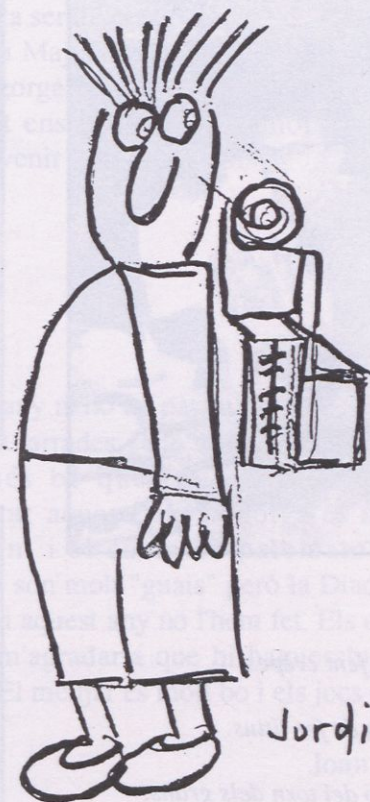
En arribar al campament vam rebre una bona remullada, ja que plovia a bots i a barrals, però això no fou obstacle per poder parlar les tendes, i començar-nos a familiaritzar, encara que quasi tots ja érem vells amics.

I com que la panxa ja ens roncava vam menjar-nos l'entrepà, i tots contents com unes pasqües el campament vàrem netejar. Tots cansats i rebotats vam anar a dormir, per tal de, l'endemà, començar un nou dia.

Això va ser el primer dia, encara que darrera aquest n'hi va haver nou més. Cada dia fèiem activitats diferents: taller de clauers, taller de nusos, vetllades, pista americana, jocs de sempre, diada pirata i un munt de coses més. Una de les coses noves per a nosaltres va ser una excursió de dos dies. Aquesta estava molt ben organitzada pels monitors. Vam marxar de bon matí tots carregats amb les motxilles i dins d'elles: el sac de dormir, el necessari i el dinar. (Per cert, uns bons entrepanes). Va ser una travessada una mica llarga, tot i que ho vam resistir. Sortírem de Coll de Braçons (que és allà on ens va deixar l'autocar i vam caminar tot el matí fins que ens vam parar a di-

L'Àngel Daban fent disfrutar petits i grans.

nar, i llavors a mitja tarda vam arribar al Salt de Sallent. Des d'allà dalt vam poder contemplar tota la Plana d'Olot i la Vall d'en Bas. El dia era clar i es veia tot molt bé. Sense parar-nos continuàrem caminant fins al lloc on havíem de dormir, era un immens prat verd on més avall podíem trobar una font amb una aigua fresquíssima; aquest era el prat de la casa anomenada la Freixaneda. Era el lloc on els monitors havien previst que passéssim la nit. Llavors vàrem sopar amb el menjar que ens havien pujat amb un "Gip". I en acabar ens vàrem preparar el jaç, tots allà apretats com sardines a la llauna i vam passar la nit. Una nit clara i serena. Tots ens vam lleyar quan el sol ja despuntava i amb una enorme gana vam esmorzar. Tot seguit prosseguírem la marxa, i caminant, caminant vam arribar al nostre campament. Així acabava una nova aventura dels campaments.

Com cada any també, prop del campament teníem una gorga on ens podíem banyar quan teníem molta calor. Com és costum, es va celebrar també la nit de gala amb un bon banquet preparat per unes monitores que eren molt bones cuineres i un ball d'allò més animat.

El novè dia vingueren els pares a veure'ns i els férem un bon dinar de germanor i es repartiren les medalles, als guanyadors de "jocs de sempre" (substitució dels jocs olímpics).

1

1.— En Manel fent crêpes.

2.— La parada de fer titius.

3.— Tot l'equip del torn dels grans.

4.— L'avi pirata i els seus fills.

5.— Els pirates ocupen el campament.

3

4

2

5

→ L'endemà al matí, amb una mica d'enyorança per haver d'abandonar el lloc vam recollir les motxilles i ens disposàrem a marxar.

De bons records n'ha deixats molts, i més ara que ja fa dies, i espero amb alegria l'any que ve poder tornar-hi.

Raquel Font i Lladó
12 anys

RIUDAURA

Ha estat el primer any que he anat a unes colònies d'aquest tipus.

Animat per alguns amics que hi anaven, em vaig anar a apuntar.

Riudaura és un poble molt petit, prop d'Olot, a la Garrotxa.

Vam arribar un matí bastant assolellat. El problema és que del poble al campament hi havia uns dos quilòmetres, que havíem de fer caminant.

Arribàrem completament esgotats al terreny on més endavant seria el nostre campament. Vam descansar i mentre els monitors arreglaven el campament, vam anar a banyar-nos en una gorga que hi havia prop d'allí.

Posteriorment vam començar a muntar algunes tendes.

Es va posar a ploure, vàrem sopar i vam anar a "dormir" aviat.

L'endemà ens aixecàrem, molt aviat perquè havíem d'anar a fer la descoberta del riu, però a causa de la pluja no vam poder i havíem de fer com els de Riudaura: deixar-la caure.

Vam dinar i a la tarda, vam tornar a muntar les tendes.

Vam sopar i vam anar a dormir, perquè el temps amenaçava de pluja.

Durant aquests 10 dies vaig viure experiències molt interessants, com la de conèixer nous amics, anar a fer una caminada de 2 dies amb bivac inclòs, jocs de nit, la "Diada Pirata" on tots ens havíem de comportar com pirates, el dia dels jocs i moltes altres coses que ara no esmento perquè segur que me'n deixaria.

Pel que fa als monitors eren molt simpàtics, però a vegades, com és normal, s'enfadaven, com a l'últim dia, que van castigar un grup de 8 nois, en el qual hi era jo, a dormir a fora. En resum, unes colònies molt divertides. Us aconsellaria que, els que no hi heu anat mai, ho proveu, i els que hi heu anat, ho repetiu.

Jordi Dausà
13 anys

Aquests dies ens ho hem passat molt bé. Vam marxar del Passeig cap a les 5; aleshores vam arribar a Riudaura al vespre.

El dilluns, dimarts i dissabte va ploure. Però a part d'això tot va ser divertit.

La Festa Major, gimcana al poble, palomato, olimpíades, la gorga, jocs de nit, etc.

A la nit ens ho passàvem mot bé a les tendes. També va venir l'Àngel Davan.

Toni Parés i Massa
10 anys

Aquest any m'ho he passat molt bé, però les tendes estan escatxarrades i els monitors tenen les millors. Aniria més bé que triessin millor el lloc del campament; aquest any la gorga és molt lluy del campament i el camp de palomato també. Les excursions són molt "guais" però la Diada dels negres ho és més i aquest any no l'hem fet. Els dies només en són set i m'agradaria que hi haguessin un parell de dies més. El menjar és molt bo i els jocs de nit també.

Joan Pla i Vivolas
10 anys

Quan vam arribar a Olot començava a ploure i quan érem a Riudaura ja plovia del tot. Vam fer un tros de camí des de l'autobús al campament. Després ens van ensenyar les tendes i hi vam posar els sacs i les bosses.

L'endemà al matí vam esmorzar, ens van ensenyar el terreny, vam dinar i vam fer jocs. Al final del dia vam fer un joc de nit i a dormir.

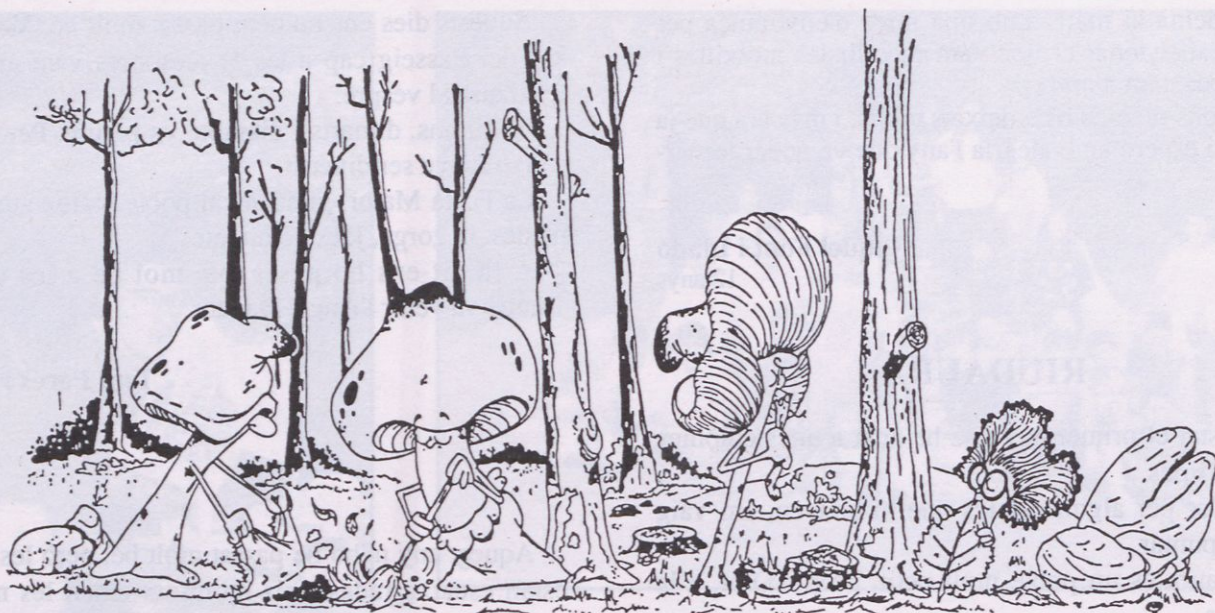
El dimecres vam anar a Riudaura perquè era la nostra festa major, amb capgrossos i gralles. A la tarda va venir l'Àngel Davan i vam fer una vetllada.

El dijous al matí vam marxar d'excursió tot el dia; vam menjar un bocata per dinar i pa amb xocolata per berenar.

El divendres vam fer una gimcana al poble; després vam anar a la gorga i cap al campament a dinar. Al vespre un joc de nit i cap a la tenda.

Avui al matí hem començat les olimpíades; hem anat a la gorga a fer unes proves i quan volfem fer la pista americana ha començat a ploure.

Ivanna Mestres i Velasco
10 anys

ENTORN DE L'EXPOSICIÓ DE BOLETS

Després de dues temporades baixes pel que fa a l'abundància, aquest any vàrem poder muntar altra vegada l'exposició de bolets, i la vam muntar a l'antiga estació del carrilet, reconvertida d'ençà de la Festa Major en flamant sala d'exposicions.

Van participar en el concurs previ a l'exposició 40 boletaires i, en total, van ser exposades 124 espècies diferents de bolets, totes elles recollides pels voltants de Cassà, tant a les Gavarres com a la plana. Els premis, que consistien en una copa i un llibre van ser atorgats als següents participants:

Premi al bolet de forma més rara: *Carme Forn*, amb una paloma jove que encara no era oberta i tenia una forma molt particular.

Premi a la màxima varietat: va ser compartit per *Josep Serra* i *Lluís Soler*, que van portar, cada un, unes 112 espècies diferents!!

Premi al bolet més gros: *Marta Menció*, amb una gírgola de castanyer monumental.

Premi al bolet comestible més gros: *Isabel Serra*, amb una paloma de mida molt poc usual.

L'exposició fou oberta al públic tot el diumenge i les escoles la van visitar el dilluns següent. El gran nombre de visitants demostra la gran afecció pels bolets que hi ha en el nostre poble, de manera que, en determinats moments del dia,

DRECERA

la sala es veia plena de gom a gom. Això ens encoratja a continuar muntant concurs i exposició de bolets cada any que la temporada sigui mínimament favorable.

A cada bolet hi havia un rètol que l'identificava amb el nom que rep per les nostres contrades —no cal oblidar que un bolet pot rebre noms diferents en llocs diferents i en tenim un bon exemple en el rossinyol, que cap a Camprodon l'anomenen "*baqueta*". A l'etiqueta hi havia també el nom científic —aquest escrit en llengua llatina però que no canvia d'un lloc a l'altre— i una indicació de la seva comestibilitat. D'aquesta manera, tothom va poder reconèixer els bolets que es menja i molts dels que no es menja i es va poder informar de si aquests que no es menja són o no comestibles.

Hi ha una gran afecció a les nostres contrades a anar a caçar bolets i cuinar-los, cosa que permet al boletaire —a més d'un plaer gastronòmic després de la feuada de netejar-los i preparar-los— una estona d'esbarjo i un contacte amb el bosc.

VENC BOTES D'ESQUIAR

Rachklei any 89
Quasi noves - Núm. 44
24.000 PTA
Telèfon 21 71 76

Per això sol val la pena de sortir a caçar bolets i interessar-se en la seva recerca. Però és que, a més, la funció dels bolets a la natura és també molt interessant:

El bolet és una part d'un organisme viu anomenat "Fong" constituït per un conjunt de filaments microscòpics anomenat "Miceli" que s'estén pel subsòl del bosc. El miceli viu de descomposar la fusta i les fulles seques dels arbres i és només per reproduir-se que surt a l'exterior, adoptant la forma de bolet. El bolet és, doncs, només la part reproductora del fong i, per tant, en anar a caçar-ne cal tenir cura d'arrencar només el bolet, però sense fer malbé el miceli, ja que si destruïm el miceli no tornarem a trobar més bolets en aquell lloc. És per això que "rascar, remoure, llaurar o gratar" el terra del bosc amb garfis, rasclets o qualsevol altre estri és nefast per a la supervivència del fong.

La presència dels fongs és important també per totes les plantes del bosc, ja que com a resultat de la descomposició de la fullaraca, la fusta morta i d'altres matèries orgàniques mortes, els fongs

alliberen al sòl substàncies minerals que poden absorbir les arrels de les plantes. Resulta, doncs, que el sòl del bosc queda "adobat" de manera natural gràcies a l'acció dels fongs (als quals ajuden d'altres organismes vius que, juntament amb els fongs, reben el nom de *DESCOMPONDORS*).

El món dels fongs encara és, però, molt més complex que tot això, perquè hi ha fongs que no fan bolet per reproduir-se, d'altres que són paràsits i s'alimenten a expenses d'un altre ésser viu (animal o vegetal), al qual perjudiquen, d'altres que són responsables de processos importants per a l'home —com la fermentació del pa, el vi i la civada o la fabricació d'antibiòtics— o, en fi, d'altres que es mouen i representen la transició històrica entre el món animal i el vegetal. Es tracta, doncs, d'un món ampli i fascinant, al qual ens acostem amb una intensitat particular cada any en el temps de tardor.

Els organitzadors de l'exposició

ESCOLA DE L'ESPLAI DEL BISBAT DE GIRONA

- **Estades de formació per a pre-monitors** (joves de 16 i 17 anys).
- **Cursos de monitors** (joves a partir de 18 anys).
- **Curs de directors** - Per qui té el títol de monitor, o bé:
  - Ésser major de 23 anys amb un nivell acadèmic de batxillerat superior, o formació professional de 2n. grau. O bé:
  - Ser mestre d'EGB.

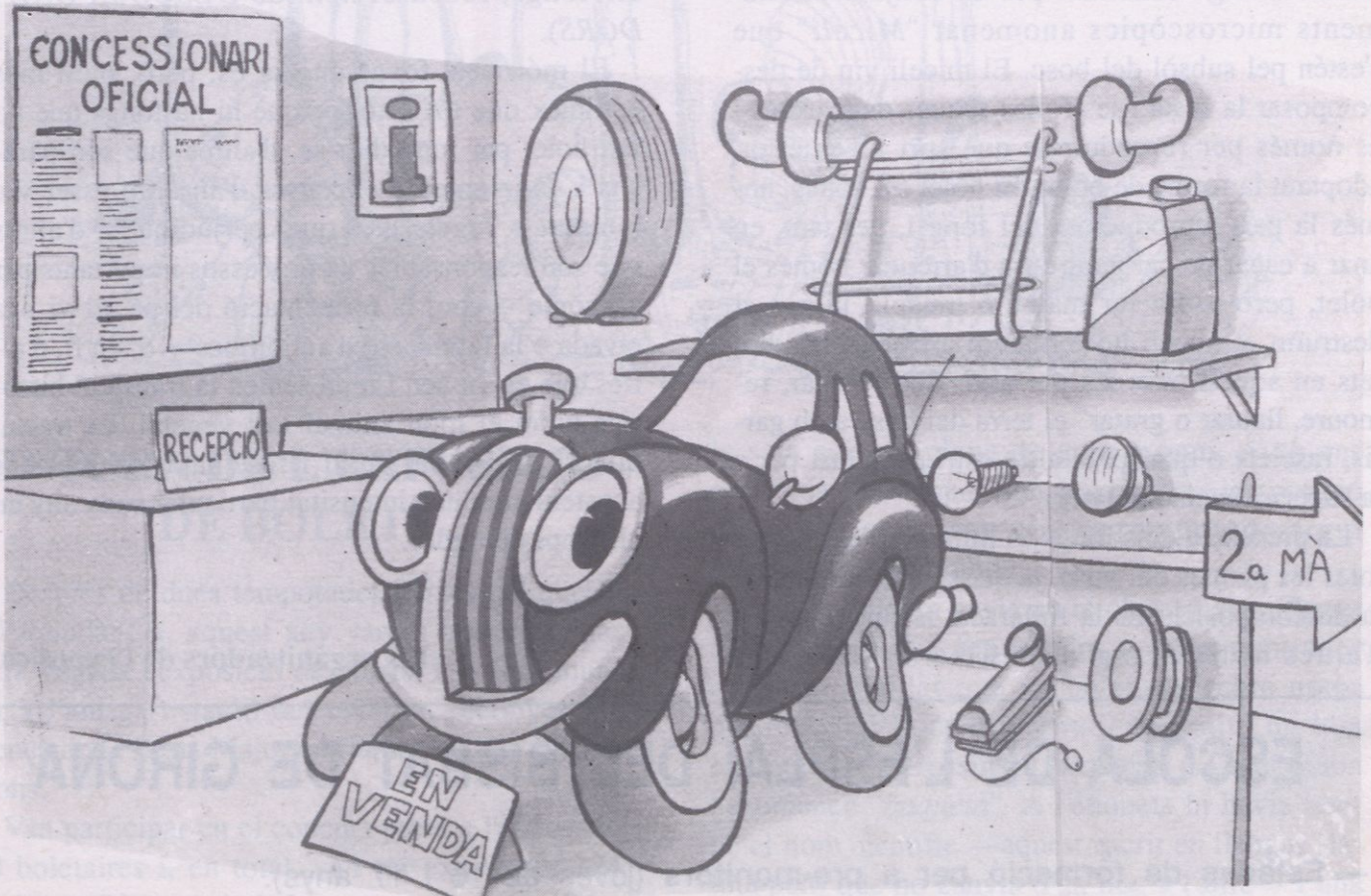
Per a més informació dirigiu-vos a **Dolors Rubirola**, telèfon 46 30 57

 LA SELVA®
 JOAQUIM ALBERTÍ, S.A.

SERVEI DE CATALÀ

AJUNTAMENT DE
CASSÀ DE LA SELVA

CATALÀ SOBRE RODES!

La Direcció General de Política Lingüística du a terme una campanya de normalització lingüística en el món de l'automoció que té com a objectiu augmentar la presència i l'ús del català en aquest sector.

L'àmbit de l'automoció ha experimentat un canvi tecnològic molt important en els darrers anys, la qual cosa ha comportat un increment de la terminologia d'aquest camp. Això i la poca presència de materials de divulgació sobre aquesta especialitat han fet necessària l'elaboració d'una Guia, que recull el vocabulari més usual relacionat amb l'automòbil.

Aquest vocabulari català té com a objectiu facilitar als professionals i usuaris del sector un instrument que els sigui útil a l'hora de conèixer i d'usar els termes equivalents en la nostra llengua. L'equivalència en castellà dels termes té com a finalitat facilitar-ne la identificació. La Guia dóna una visió general de diverses situacions quotidianes referents a l'ús del cotxe: el cotxe a la carretera, a l'autopista i al taller, entre altres.

El Servei Municipal de Català posa a la vostra disposició tot el material d'aquesta campanya que us pugui ser útil per tal d'ajudar en la normalització de la llengua catalana en aquest sector.

Ajuntament de
Cassà de la Selva

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General de Política Lingüística

SERVEI MUNICIPAL DE CATALÀ

*Correccions i consultes lingüístiques.
Gratuït i obert a tothom.*

Ajuntament de Cassà de la Selva
Rambla Onze de Setembre, s/n - Tels. 46 00 05 - 46 14 00

Horari: de dilluns a divendres de 8 a 1

SERRA DEL MONTSEC

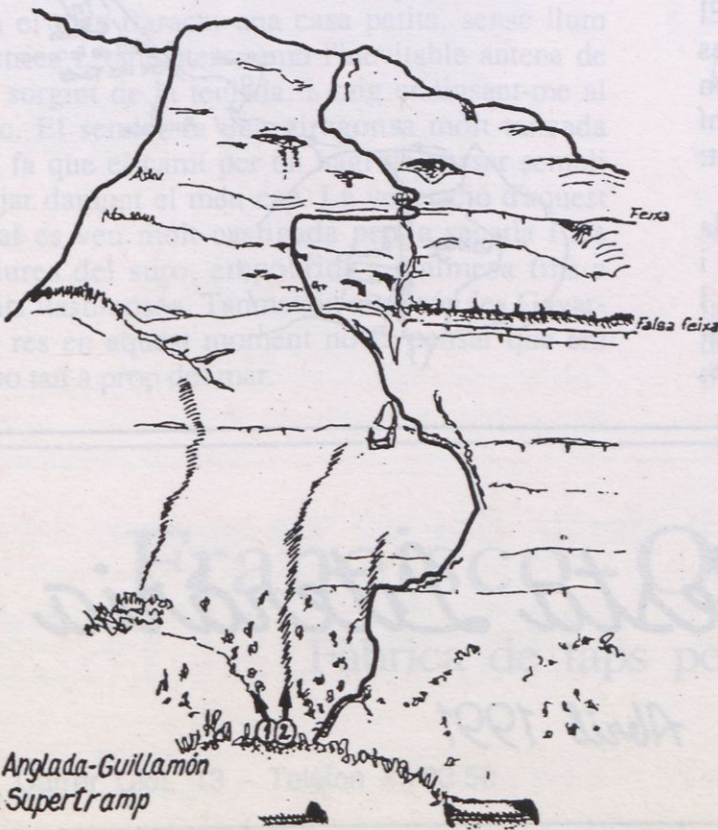
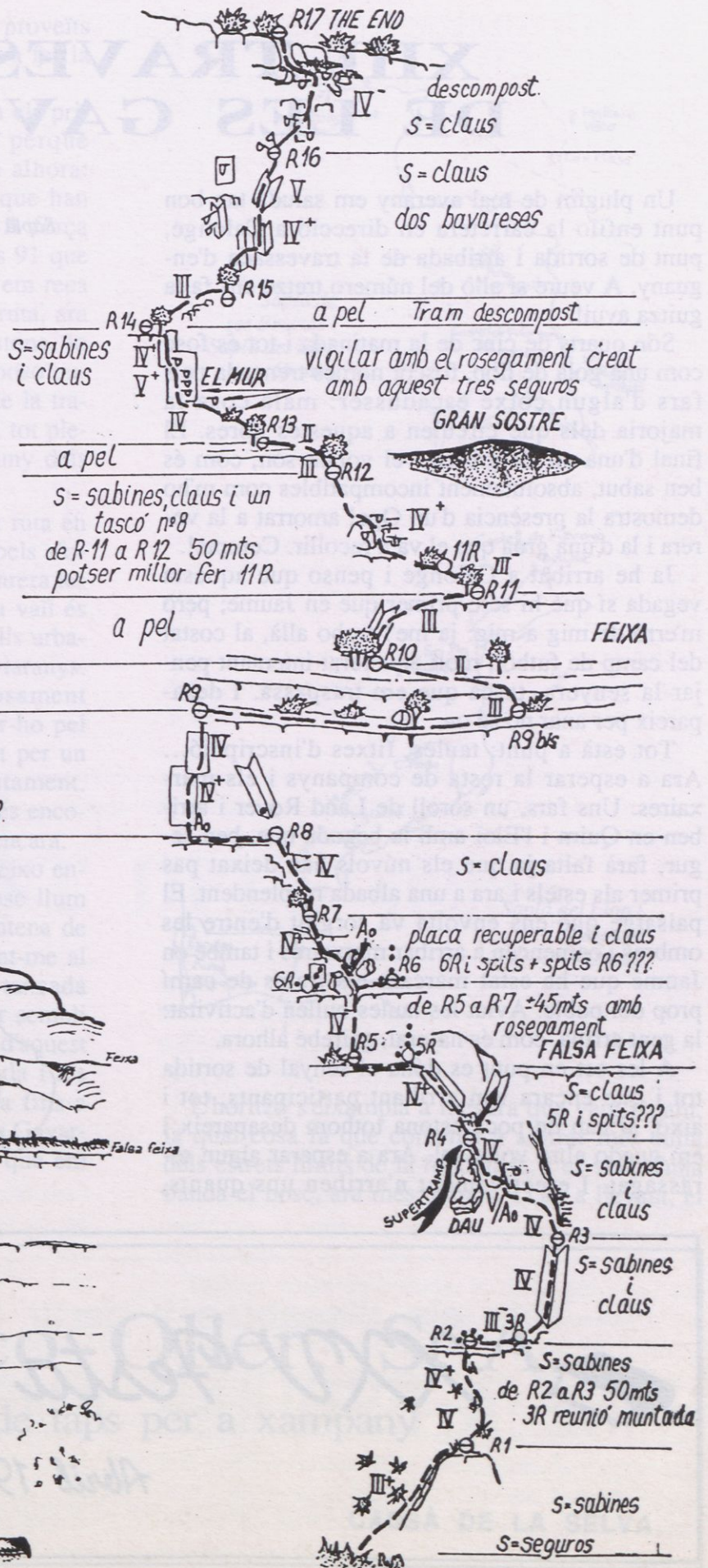
PARET DE TERRADETS

Via: CADE Dif: D+Ao 6hores

Companys: Rafel Fuentes,
Joan Plinsach i Josep M Bosch

Data: 12-9-90

Temps insegur, pluja a les
tirades 4 i 9

1 Via Anglada-Guillamon
2 Via Supertramp

XIII TRAVESSADA DE LES GAVARRES

Un plugim de mal averany em saluda tan bon punt enfilo la carretera en direcció a Calonge, punt de sortida i arribada de la travessada d'enguany. A veure si allò del número tretze ens fa la guitza avui!

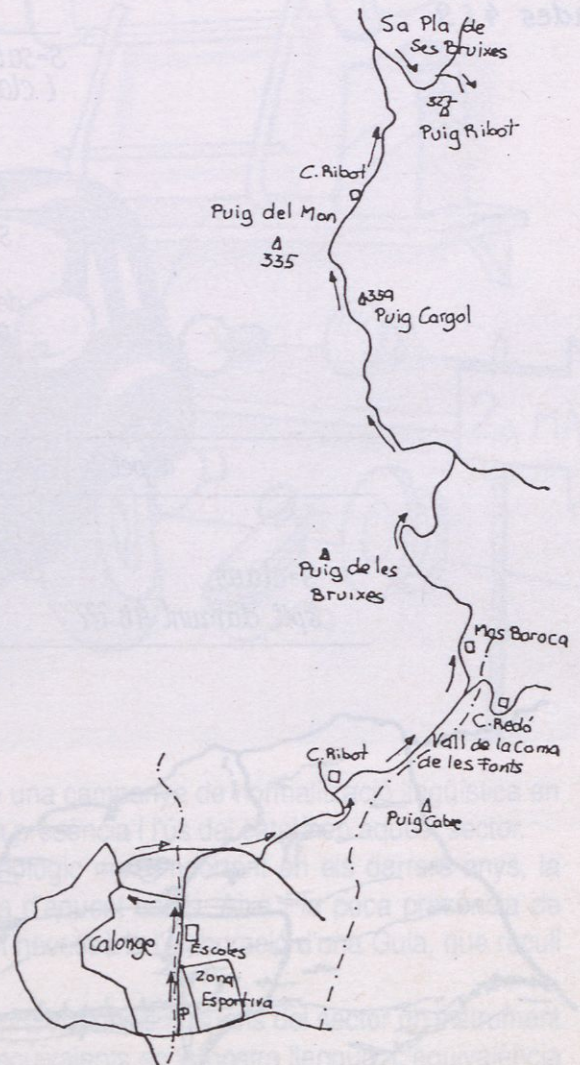
Són quarts de cinc de la matinada i tot és fosc com una gola de llop, fosc només trencada pels fars d'algun cotxe escadusser: mala cosa la majoria dels que circulen a aquestes hores. El final d'una nit de gresca i el volant són, com és ben sabut, absolutament incompatibles com m'ho demostra la presència d'un Opel amorrat a la vorera i la d'una grua que el va a recollir. Compte!

Ja he arribat a Calonge i penso que aquesta vegada sí que hi seré primer que en Jaume; però m'erro de mig a mig: ja me'l trobo allà, al costat del camp de futbol, molt aqueferat intentant penjar la senyera, tasca que em traspassa. I desapareix per anar no sé on.

Tot està a punt: taules, fitxes d'inscripció... Ara a esperar la resta de companys i els marxaires. Uns fars, un soroll de Land Rover i arriben en Quim i l'Eloi amb la beguda que, ben segur, farà falta ja que els núvols han deixat pas primer als estels i ara a una albada resplendent. El paisatge que ens envolta va sorgint d'entre les ombres i comencen a arribar marxaires i també en Jaume que ha estat marcant els trams de camí prop del poble. Aviat les taules bullen d'activitat: la gent arriba, com és natural, gairebé alhora.

A les set en punt es dona el senyal de sortida tot i que encara van arribant participants; tot i això, al cap de poca estona tothom desapareix i em quedo altra volta sol. Ara a esperar algun re-rassagat. I efectivament n'arriben uns quants,

Calonge /
Saplà de ses Bruixes
2 h 20 min.

XXV Festa Literària

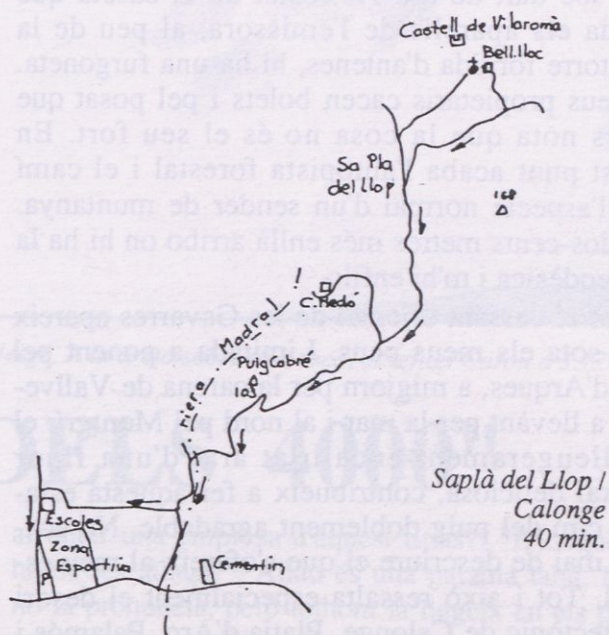
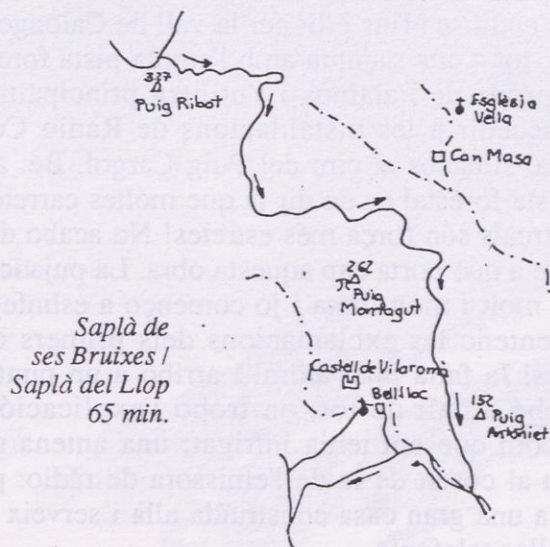
Abril 1991

entre ells cinc companys de Cassà que, proveïts amb bicicletes de muntanya, es disposen a fer la travessada sobre rodes.

El sol llueix ja amb força quan arriben els primers corredors. I diem els corredors perquè aquesta vegada són dos els que arriben alhora: Dos corredors de la població de Flaçà que han invertit 1 hora 47 minuts. Déu n'hi do! A força distància en van arribant d'altres. Fins als 91 que han sortit, n'hi ha per estona. I com que em reca moltíssim no haver pogut sortir a fer la ruta, ara que en Jaume s'avé a quedar-s'hi una estona, jo em dispo a caminar una mica. Em proposo pujar fins al Puig Cargol, el punt més alt de la travessada i tornar pel mateix camí d'anada; tot plegat uns catorze o quinze quilòmetres, lluny dels vint-i-dos del traçat sencer.

Així, a tres quarts de deu, emrenc la ruta en solitari; els senyals em porten tot primer pels afores de la població; però ben aviat deixo enrera les cases i camino enmig d'oliveres. Aquesta vall és molt bonica i no gens malmesa pels estralls urbanístics que tant sovintegen per aquests viarany. Passo prop de Can Ribot, masia curiosament conservada i una mica més enllà, en fer-ho pel costat de Can Monells, em veig empaitat per un ramat d'oques que m'escridassen a bastament. Veure aquestes masies en plena activitat és encoratjador: demostra que no tot està perdut encara.

Començo a entrar al bosc. I a pujar; deixo enrera el mas Baraca, una casa petita, sense llum elèctrica i, tanmateix, amb l'inevitable antena de TV sorgint de la teulada, i vaig endinsant-me al bosc. El sender fa una giragonsa molt tancada que fa que el camí per on hagi de passar sembli penjar damunt el meu cap. La vegetació d'aquest rodal es veu molt castigada per la secada i les malures del suro, empobrida i malmesa fins a límits llastimosos. Tanmateix això són les Gavarres, res en aquest moment no fa pensar que em trobo tan a prop del mar.

L'horitzó s'eixampla a mesura que vaig pujant, la qual cosa fa que comenci a albirar més enllà dels estrets límits de la fondalada. I es veu, d'una banda el bosc, ara més ufanós, i cap a llevant, el

Francisco Oller, S. A.

Fàbrica de taps per a xampany

Carrer Clot, 13 - Telèfon 46 03 50

CASSÀ DE LA SELVA

cafarnaüm delirant de les edificacions costaneres que s'endinsen fins i tot per la vall de Calonge. El camí, tot d'una s'ajunta amb l'ampla pista forestal que prové de Palamós i s'utilitza principalment per accedir a les instal·lacions de Ràdio Costa Brava, situades al cim del Puig Cargol. Bé: això de pista forestal és un dir ja que moltes carreteres comarcals són força més estretes! No acabo d'entendre a què porta cap aquesta obra. La pujada esdevé molt i molt dreta i jo començo a esbufegar. Ara entenc les exclamacions dels primers corredors! Ja falta poc: ànim! I arribo a un punt, ja gairebé a dalt de tot, on trobo l'explicació de quelcom que em tenia intrigat: una antena més petita al costat de la de l'emissora de ràdio: pertany a una gran casa construïda allà i serveix per a l'enllaç telefònic.

Ja sóc dalt de tot. Al costat de la caseta que guarda els aparells de l'emissora, al peu de la gran torre fornida d'antenes, hi ha una furgoneta. Els seus propietaris cacen bolets i pel posat que fan es nota que la cosa no és el seu fort. En aquest punt acaba l'autopista forestal i el camí pren l'aspecte normal d'un sender de muntanya. Uns dos-cents metres més enllà arribo on hi ha la fita geodèsica i m'hi enfilo.

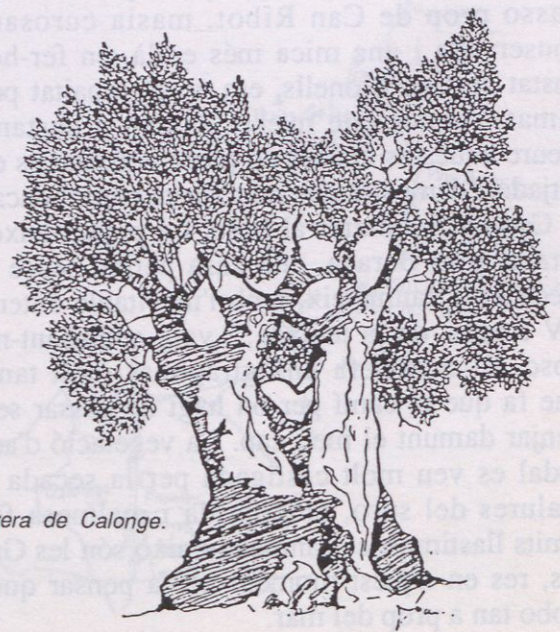
I tot el vessant oriental de les Gavarres apareix estès sota els meus peus. Limitada a ponent pel Puig d'Arques, a migjorn per la carena de Vallvenera, a llevant per la mar i al nord pel Montgrí; el cel, lleugerament encalitat ara, d'una finor tardoral deliciosa, contribueix a fer aquesta estada al cim del puig doblement agradable. No acabaria mai de descriure el que s'ofereix al meu esguard. Tot i això ressalta especialment el desori arquitectònic de Calonge, Platja d'Aro, Palamós i Begur, al costat de Mont-ras i Vall.llobrega, miraculosament indemnes encara... fins quan? Estirant una mica el coll arribo a veure allà, no gaire lluny, la meravella arquitectònica de l'església de Fitor que visitarem l'any passat durant la travessada.

Un quart de dotze. Es fa tard i cal que baixi. Dono un cop d'ull al camí que han seguit els altres marxaires i que jo no faré; no hi seria a temps a baix, tot i que de ganes no en manquen. Així que: mitja volta i cap a Calonge. I ràpid. Cosa no gens difícil desfer el camí, ja que de sempre ha estat més fàcil i ràpid anar costa avall que amunt. En un tres i no res em trobo a la cruïlla del mas Baraca, passo prop del mas Monells i les oquetes —ara vés per on— fugen esverades tan punt m'hi acosto, Can Ribot i Calonge: una hora i vuit minuts.

Allà em retrobo amb els companys; tot ha anat feliçment i un cop endreçats els estris ens disposem a marxar. La tretzena travessada de les Gavarres és ja història. Abans de partir, però, en Jaume ens assabenta de la ruta que seguirà la catzena: Punt de sortida i arribada a Celrà, és a dir: a l'extrem oposat de la serralada.

Ens hi retrobarem, ben segur.

C. M.

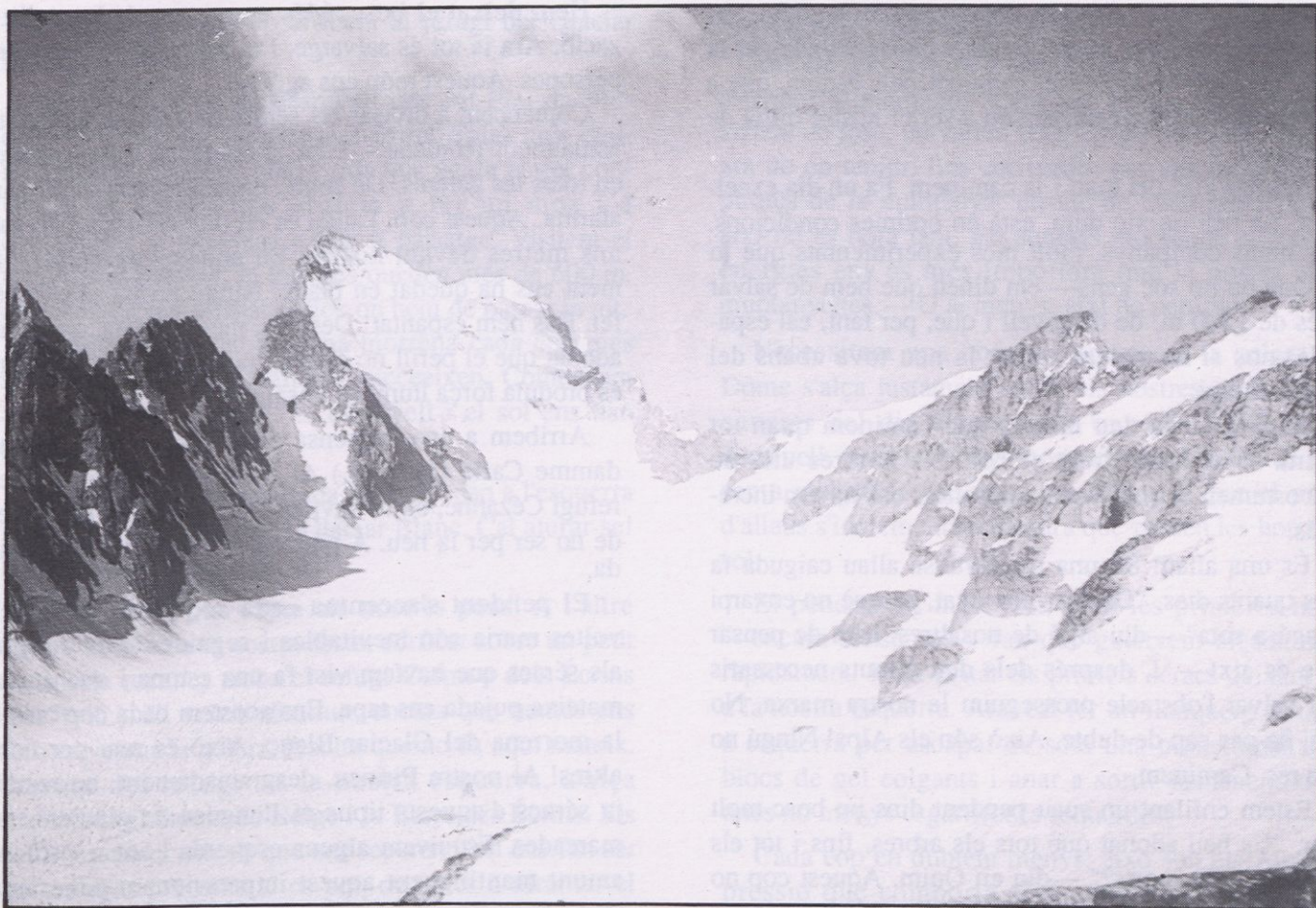

Olivera de Calonge.

Tots els dissabtes a partir del 12 de gener

VINE A ESQUIAR AMB NOSALTRES

Més informació en programes a part.

El Glaciar Blanc coronat per la Barre des Écrins i el Dôme de Neige. A la dreta sobre una roca, el refugi Caron a 3.170 m.

"EL VENT DELS 4000"

"A un company i amic, que amb molta paciència em va inculcar els principis bàsics per poder-hi anar. I, com no, als altres tres que m'hi van dur"

DÔME DES NEIGES DES ECRINS (L'OISANS) —ALPS FRANCESOS— SETMANA SANTA 187

"Important i imponent sense ésser pesat. Al contrari, per la seva alçada i la seva forma aèria, és un impuls de gel cap el cel".

—Dijous, 16 d'abril de 1987

El viatge ha estat llarg i cansat. A la fi, després d'un breu sopar i una obligada tertúlia, ens posem al llit. Són 3/4 de dotze i els ulls es van tancant. No és una nit normal, és quelcom especial. L'endemà trepitjarem territoris desconeguts. Són els Alps! Un cert nerviosisme ens envaeix, i tots els interrogants característics de qualsevol nit abans de partir ens vénen a la memòria. "Farà bon temps demà?" "Estic prou preparat per

afrontar una empresa d'aquest tipus?" "I, ...què n'hi ha de les allaus?". Allau és una paraula tabú. Ningú no la pronuncia, però tothom la llegeix en els pensaments dels companys. És el pitjor enemic a tenir en compte. A pesar de tots aquests neguits, cal descansar.

—Divendres, 17 d'abril de 1987

El despertador trenca el silenci a 2/4 de sis del matí. Encara és fosc. Però, un clar de lluna impressionant transforma la negror de la nit en una encisadora llum de matinada.

Tothom vessa optimisme, jo diria que fins i tot alegria. Esmorzem. Les bromes són constants. En aquests moments, ja tenim una resposta per a cadascuna de les preguntes que ens hem fet durant la nit. Però, de totes maneres, no perdem el respecte a aquestes muntanyes. Després de fer les motxilles, ens adonem que són mostruoses i que les hem de tragar tres dies a les nostres espatlles. "No ens haurem passat amb el menjar?"... A pesar de tot, iniciem l'aventura, la nostra aventura!

L'aproximació al refugi s'havia de fer en cotxe. Però uns quilòmetres abans, la pista queda tallada per la neu. Deixem el cotxe i el canviem pels esquís, que a partir d'aquest moment passen a ser el nostre mitjà de transport.

Són les vuit del matí i ja caminem. Fa un dia excel·lent. La neu un xic dura, està en òptimes condicions. Els meus companys, molt més experimentats que jo —Que no ho sóc gens— em diuen que hem de salvar més de 1200 m. de desnivell i que, per tant, cal espavilar-nos si no volem trobar la neu tova abans del segon refugi.

Encara no fa deu minuts que caminem quan tot d'una se'ns empetiteix el cor. Els nostres ulls no s'acostumen al que veuen, i nosaltres ens mirem incrèduls.

És una allau! Sí, una monstruosa allau caiguda fa uns quants dies. "Deu ser provocat, perquè no enxarpi ningú a sota" —diu algú de nosaltres, hem de pensar que és així—. I, després dels deu minuts necessaris per salvar l'obstacle prosseguim la nostra marxa. No n'hi ha pas cap de dubte. Això són els Alps! Ningú no diu res. Caminem.

Estem enfilant un suau pendent dins un bosc molt clar. "Us heu adonat que tots els arbres, fins i tot els arbustos, són morts?" —diu en Quim. Aquest cop no hi ha resposta. Tots ho veiem i cap no arriba a comprendre-ho. Una sensació d'impotència —Sí, aquesta és la paraula— es posa a dins nostre i ens fa esclatar de ràbia. La pluja àcida ha atacat el que fins ara era l'únic lloc on la paraula "progrés" encara no hi havia fet mal: la muntanya. Ja no calen fàbriques, ni vivendes, ni la porqueria de la gent per contaminar la muntanya. N'hi ha prou que ploqui o nevi. L'aigua que cau ja és contaminació!

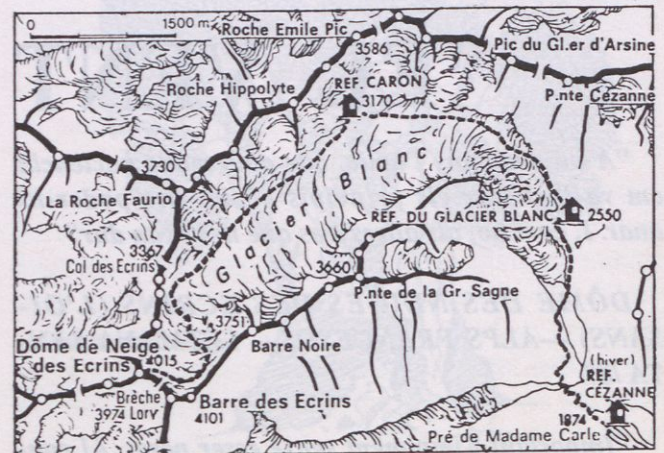
És la nostra primera impressió dels Alps. Aquells avets negres que esperàvem trobar no hi són, i els que hi ha són morts. Amb l'enganyós consol de saber que més amunt no hi ha vegetació, esperem que la vall es vagi obrint davant nostre i ens mostri tot allò que l'ha fet motiu de peregrinació de tants d'excursionistes.

Hem deixat el bosc. Més enrera queda la civilització. Ara ja tot és salvatge, i la gent que trobem són persones. Aquest món ens agrada!

Comencem a divisar els séracs de l'antiga morrena, actualment reculada —com ja comença a ser costum en totes les geleres. De sobte, un eixordidor soroll ens alarma. Aquest cop, l'allau és en directe. Està baixant uns metres davant nostre. En aquests moments, la ment ens ha quedat en blanc. Ningú no ha sabut què fer. Ens hem espantat! Després, més calcats, ens hem adonat que el perill no existia, ja que el despenament es produïa força lluny de nosaltres.

Arribem a una immensa pleta. És el Prat de Madame Carle (1874 m.) Al final d'ella, hi trobem el refugi Cézanne, on hi havíem d'haver arribat en cotxe, de no ser per la neu. A partir d'ara, només resta pujada.

El pendent s'accentua cada cop més i més, les voltes maria són inevitables i seguides. Ens dirigim als séracs que havíem vist fa una estona i que ara la mateixa pujada ens tapa. Ens acostem cada cop més a la morrena del Glaciar Blanc. Això és nou per nosaltres! Al nostre Pirineu, desgraciadament, no resten ja séracs d'aquests tipus ni llengües de glaciars tan marcades. Esquivem alguna esquerra i anem enfilant amunt mantinguent aquest impressionant panorama alpí a la nostra esquerra.

**PLANXISTERIA
i PINTURA**

FRANCESC

C/. Ferrocarril, 50
Telèfons: Taller 46 18 79 - Part. 46 0397

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

Sense adonar-nos-en arribem al refugi del Glaciari Blanc (2.550 m.):

Aquests 700 m. de desnivell des del Prat de Madamme Carle fins aquí se'ns han fet d'allò més curt, tot admirant els tons blau-verds que agafa el gel convertit en sérac. Ens aturem a fer un mos i a contemplar la grandesa d'aquest paisatge. Visitem el refugi amb presses, ja que ens queden més de 600 m. de desnivell per arribar al lloc on hem de passar la nit.

Continuem pujant per una morrena cada cop més salvatge. Les voltes maria es succeeixen. Comencem a estar un xic "tocats". El desnivell i el sol ens han castigat de valent.

De cop i volta, la morrena fa un gir cap a l'esquerra i davant nostre apareix el Glaciari Blanc. Cal aturar-se! L'espectacle bé que s'ho val!

Un immens pla s'ajau als nostres peus. A l'altre costat del pla i a la nostra dreta, edificat sobre un petit sortint de roca, es troba el refugi Caron o dels Écrins (3.170 m.). El veiem diminut; encara que només ens falti travessar la gelera, resulta que no és aquí mateix. Davant del refugi i a la nostra esquerra, s'alça majestuós el Dôme de Néige i la Barre des Écrins. Els 1.100 m. de desnivell que ens separen d'ell ens fan ser encara més prudents si es pot, de cares a afrontar el nostre atac al cim.

Al cap d'una hora i amb la nit endinsada a la Gelera, arribem al refugi. És molt gran i està guardat. Podem comprar beure i d'aquesta manera guardem l'aigua per l'endemà.

Fa fred cada cop més fred. Fonem neu amb molta paciència i prenem una sopa calenta. Ens reconforta. Fem els preparatius per l'endemà, i ens posem dins el sac.

El sac, en aquests dies tant especials, és quelcom més que el lloc on es dorm. És un lloc on es parla sol, es somnia, es pensa, es prenen decisions, i, molt sovint, no s'hi dorm.

Així d'aquesta manera lenta i tortuosa, passa la nit.

—Dissabte, 18 d'abril de 1987

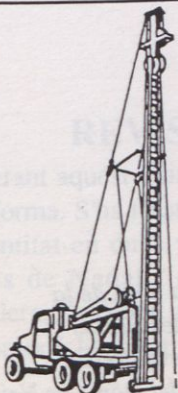
Ens llevem d'hora i esmorzem. Som els primers d'arribar al menjador. Com que el dia abans havíem arribat de fosc, no vàrem tenir temps de fondre aigua i ara no en tenim. Ens convertim per uns moments en pirates de la muntanya: un xic de cada palangana, i així no es nota tant. En aquests moments, el reposar energies ens és més important que la nostra ètica muntanyenca. —O al menys, així ho pensem.

Necessitem una hora per travessar la gelera. El Dôme s'alça justament sobre els nostres caps. Estem cansats del dia abans i ens queden 1.100 m. de desnivell, però la nostra moral és alta i el dia es presenta magnífic. Cal anar per feina, ja que el perill d'allaus s'incrementa a mesura que passen les hores de sol.

El pendent és molt fort, però les primeres hores —encara sense sol— fan que guanyem alçada molt ràpidament. Hem evitat els primers séracs deixant-los a la nostra esquerra. Ara, cal fer un flanqueig de dreta a esquerra per escapar de sota una monstruositat de blocs de gel colgants i anar a sortir justament sobre unes no menys esgarrifoses esquerdes.

Cada cop en dubtem menys: això són els Alps! La pressió que comporta el sentir-nos envoltats d'un paisatge feréstec com el que presenciem, ens fa sentir impotents davant una situació alarmant compugui ésser una allau. Ningú no diu res. Jo innocent com sempre, porto el cordill d'allaus a la motxilla. Suposo que si fos necessari treure'l, ja m'avisarien. Ells, per no escalfar l'ambient no parlen del tema, però tots tenen el cordill desfet a la butxaca.

Són moments per recordar, on les descàrregues d'adrenalina es succeeixen. Passem per sota els séracs i els mirem. En ells, podem apreciar cadascuna de les nevades d'aquest i de passats hiverns com aquell que compta l'edat d'un arbre. És immens, elegant, preciós, impressionant i sorprenent. Sí, perquè només un motiu, diria jo que màgic, ens podria explicar perquè

Can Sacot - Veïnat d'Esclet, 1
Telèfon 46 04 11
CASSÀ DE LA SEVA (Girona)

allò no s'ha trencat encara. La resposta està en el gel, suposo.

Finalment, sortim per sobre de les esquerdes amb una successió de voltes maria, que per l'esquerra dels séracs, ens han de portar al peu de la Barre, i d'aquesta manera anar guanyant alçada per poder salvar la rimaia del Dôme.

En Carles feia temps que no entrenava. Ara ho acusa de valent. Com que anem bé d'horari no és problema. Però ell, amb un punt d'honor que el dignifica, segueix amunt i més amunt.

A la fi, el Dôme des Néiges resta fix a la nostra alçada. Només ens manca un flanqueig per sota la Barre i el cim serà nostre. Al cap d'uns moments, tots quatre ens enlairem al lloc més alt del Dôme. Sobre els nostres caps, s'ajau una encisadora i sèria Barre des Écrins. Sota els nostres esquís i per primera vegada, 4.061 metres. En Carles ha arribat malmès, però al cap i a la fi, és el cim.

Algú em diu que ja puc endreçar el cordill d'allaus. Jo no contesto i em passo saliva. —Ara, ja ha passat.

Sembla mentida que a 4.061 m. d'alçada un pugui estar tant bé. El dia és molt serè i tenim una vista envejable. Ens estirem sobre uns rocs i contemplem la grandesa del paisatge.

Uns cridaners corbs que volen a pocs metres de nosaltres ens fan sentir una rara sensació. O ells o nosaltres sobrem aquí. Decidim baixar.

Ha fet molt de sol i la neu és molt tova. En Carles i jo ens quedem enrera i passem caminant vora les esquerdes. Mentrestant, en Joan i en Quim ens afagen un avantatge considerable i quedem de trobar-nos al refugi.

En pocs moments, som al refugi. Decidim fer la resta de la baixada l'endemà al matí amb la intenció de trobar una neu més bona.

Descansem tot el dia, i esperem l'endemà per trobar-nos amb les dones, que ens esperen a les pistes de Puy Sant-Vincent.

—Diumenge, 19 d'abril de 1987

A les vuit del matí tenim els esquís calçats. La neu és molt dura, però pensem que amb poca estona s'estovarà un xic i podrem disfrutar baixant. Tot travessant la Gelera, una caiguda tonta fa que em trenqui el dit polze de la mà dreta. El dolor s'aguanta bé i no hi ha problema per continuar el descens.

En arribar al refugi del Glaciar Blanc decidim aturar-nos una estona per tal de fer temps perquè la neu s'estovi. Quan reprenem la baixada ens adonem que l'espera ha estat excessiva. Ara, la neu és fonda i molt tova. Ja no hi ha remei... Passen les hores i es van sumant les caigudes. A la fi, arribem al cotxe. Exultem alegria. És el nostre primer quatre mil! No hem sentit el seu vent castigador. Per això, me'n vaig amb recança. Però, tot marxant, em faig una promesa a mi mateix: a aquestes muntanyes anomenades Alps hem de tornar-hi, encara que només sigui per saber quina sensació dóna sentir el vent dels quatre mil...

...*"Avui dia, malgrat la multitud de gent que puja al cim durant la primavera, aquesta muntanya encara guarda un encant que la fa una de les reines de tota la cadena alpina"*.

Carles Busquets i Cabarrocas

La cara nord de la Barre des Écrins i a la seva dreta el cim del Dôme de Neige.

Bloc de Notes

REUNIONS DE JUNTA

Les reunions es fan cada dilluns a les 10 del vespre al local del C/. de la Bisbal, n.º 10. Per altra part els interessats a preparar la XXV Festa Literària es troben cada dimarts al mateix lloc i a la mateixa hora.

QUOTES

A l'assemblea anual no es van augmentar les quotes i segueixen essent: 1.500 ptes. per als adults; 1.000 ptes. per als juvenils i 600 ptes. per als infantils.

LLOGUER DE TENDES

A l'Assemblea de socis es van aprovar els nous preus de lloguer de tendes. Les tendes de tres places, 750 ptes/dia; les de quatre places, 1.000 ptes/dia. En ambdós casos s'haurà de deixar una fiança de 3.000 ptes. per tenda que es tornarà un cop s'hagi verificat que la tenda no ha estat malmesa. Per llogar les tendes s'ha de ser soci i posar-se en contacte amb en Josep M. Bosch, tel. 21 71 76.

LLOGUER DE MATERIAL

Per disposar del material que té "La Colla", cal posar-se en contacte amb en Pere Gispert, tel. 46 04 43. Els preus de lloguer i fiança es mantenen.

SOCIS

En l'actualitat el nombre de socis és de 450; l'entitat ha augmentat en 55 el nombre d'associats des de fa un any.

REVISTA DRECERA

Durant aquest últim any el butlletí de "La Colla" ha pres forma. S'ha fixat la seva divulgació entre els socis de l'entitat en dues vegades l'any coincidint amb les Festes de Nadal i el mes de juny; ha canviat de capçalera, ha passat a ser confeccionada totalment per impremta i ha fixat unes seccions. Aquestes no són

úrtiques i exclusives, pel que invitem a tots els qui desitgeu escriure-hi per ser publicat, trameteu-ho a qualsevol membre de la Junta un parell de mesos abans de la seva publicació.

A part, també hi ha la possibilitat de la publicació d'algun número monogràfic sobre un tema, com han estat enguany els de Joan Xirgo amb motiu del seu traspàs i el dels Campaments Infantils, amb motiu de commemorar-se els 10 anys d'aquesta activitat.

REUNIÓ GENERAL ORDINÀRIA DE SOCIS 1990

Poca cosa podem ressenyar de la reunió general d'enguany que no sembli una repetició de les anteriors. Llevat del relleu en la presidència, assumida per Quim Bosch que substitueix Xavier Albertí, que passa a vocal, tot resta pràcticament igual; els veterans seguim al peu del canó. I no és que —repetim-ho— ens manqui la col.laboració dels més joves quan cal: els campaments, Marxa de Primavera, Travessada, festa de Sant Vicenç, etc., no serien possibles sense ell. Però creiem que cal una mica més. Calen noves idees, noves maneres d'enfocar les coses que evitin la temible rutina que, per més esforços que hom faci, sempre plana per damunt dels que restem temps i temps en els càrrecs principals.

Heus aquí com ha quedat formada la Junta per a la temporada 1990-91: President: Quim Bosch; Sots-president: Dolors Rubirola; Secretari: Carles Malagrida; Tresorera: Ció Pol; Vocals: Quim Carreras, Montse Carreras, Joan Maymí, Josep M. Bosch, Josep Bosch, Jaume Abel, Siset Domingo, Xavier Albertí.

A més de les activitats habituals, ens proposem incloure'n una de nova: la bicicleta de muntanya, avui tan en voga. Aquest vehicle silenciós i ecològic (Ai! les malaurades motocicletes!) posa a l'abast indrets inassolibles en una caminada normal d'un matí o tot un dia. Esperem-ne els resultats, que confiem seran positius.

El balanç econòmic ha estat positiu, amb un volum d'entrades que ratlla els cinc milions de pessetes, de les quals les principals partides són de la Secció Infantil sobre 1.400.000 PTA; l'exposició dels 10 anys de Campaments sobre les 500.000 PTA; la Festa Literària, sobre les 850.000 PTA; les sortides d'esquí, 470.000

Bloc de Notes

PTA; la Festa de Sant Vicenç, 200.000 PTA; les quotes de socis, 500.000 PTA; la Loteria de Nadal sobre les 300.000 PTA, com a principals entrades de diners.

Cal assenyalar que enguany la Festa Literària no ha estat negativa econòmicament, gràcies a l'aportació d'una empresa en la subvenció íntegra de la publicació del llibre corresponent a aquesta edició.

Cal destacar també i va ser motiu d'un ampli debat durant l'Assemblea, l'aportació econòmica de l'Ajuntament de Cassà que ha estat de zero pessetes per l'any 1990; les úniques aportacions han estat de partides pendents d'anys anteriors, alguna fins i tot del 1987. Es va qüestionar quina ha de ser l'actitud de l'entitat envers aquest flamant Ajuntament, quan ni tan sols reconeixen la feina que fa l'entitat, sobretot la Sra. Regidora de Cultura.

TARGETES D'ASSEGURANÇA DE LA F.E.E.C.

Els socis que desitgin renovar aquesta assegurança per l'any 1991 han de comunicar-ho abans d'acabar el mes de desembre a la Dolors Rubirola, tel. 46 30 57. Els socis que la desitgin per primera vegada, han de donar el núm. del D.N.I. i la data de naixement en el moment de sol·licitar-ho. El preu aproximat serà de 3.000 ptes.

RELACIÓ D'AVANTATGES QUE COMPORTARÀ LA POSSESSIÓ DE LA LLICÈNCIA FEDERATIVA (inclosa la targeta d'assegurança) A PARTIR DE L'1 DE GENER DEL 1991

La llicència és personal, intransferible i obligatòria per a la participació en les activitats oficials de la FEEC, les de la FEM (*) i les intersocials de les entitats que les integren.

La seva possessió representa l'obtenció dels avantatges següents:

—Adquisició d'una pòlissa d'assegurança que cobreix a bastament el risc de les activitats de muntanya a tot el món, segons el reglament de la pòlissa.

—Recepció trimestral, a domicili, de la revista de la federació VERTEX.

—Utilització dels refugis de la FEEC i els de les altres federacions membres de la FEM (*) amb tarifa especial.

—Utilització dels refugis de les entitats afiliades a la FEEC amb tarifa especial.

—Utilització dels refugis dels països de tot el món membres de l'UIAA (Unió Internacional d'Associacions d'Alpinisme) en les condicions pactades en el conveni de reciprocitat (*).

—Dret de participació a les activitats esportives oficials de la FEEC i a les de la FEM (*), així com a les intersocials de les entitats que les formen.

—Descomptes especials a les botigues especialitzades en articles de muntanya.

—Utilització del cremallera de Núria amb tarifa reduïda, en viatges d'anada i tornada.

—Utilització de les instal·lacions per a l'esquí de Núria i la Molina amb tarifa reduïda.

—Utilització del funicular de Sant Joan, a Montserrat, amb tarifa reduïda.

—Reducció en els viatges d'anada i tornada en ferrocarril (llevat dels dies blancs) segons la tarifa temporal de la RENFE núm. 8 (*).

—Lliure accés al Cercle de Gredos (finca particular) (*).

—Utilització del telefèric de Fuente Dé (Pics d'Europa) amb tarifa reduïda (*).

—Utilització del Servei d'Informació de Muntanya (apartat 330 de Sabadell) segons l'acord establert.

—Assistència de l'equip de Socors de Muntanya de la Generalitat de Catalunya.

(*) Cal presentar el rebut anual de la FEM.

